

Arrest

nr. 83 671 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 26 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Brammun Baria. Sinds 2004 zou u lid zijn van de "Jubo Dal", de jeugdafdeling van de "BNP" (Bangladesh Nationalist Party). In mei 2008 zou u "assistent organising secretary" geworden zijn in uw regio. U zou zich ingezet hebben in de strijd tegen drugs. Hierdoor zou u vijanden gemaakt hebben. Op 18 maart 2010 zou u deelgenomen

hebben aan een manifestatie. U zou gearresteerd zijn samen met enkele anderen. U zou aangeklaagd zijn wegens een bomexplosie. U zou vier en een halve maand in de gevangenis gezeten hebben, vooraleer u op borg vrijkwam. Twee dagen na uw vrijlating zou u een protest georganiseerd hebben tegen uw langdurige opsluiting. Enige tijd later zou u gewaarschuwd zijn dat u nu ook beschuldigd werd van illegaal wapenbezit. U zou besloten hebben om Bangladesh te verlaten. Op 5 januari 2011 zou u in Chittagong op een schip gezet zijn. Op 24 februari 2011 diende u een asielaanvraag in België in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een brief van uw advocaat voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat- generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst kan er maar weinig geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel. Uw partijkennis was immers opvallend beperkt voor iemand die beweerde al jaren politiek actief te zijn. Als lid van de jeugdafdeling mag van u immers enige kennis van de hoofdpartij verwacht worden. Er werd u gevraagd achter de ideologie van de uw partij, maar u kwam niet verder dan het uitdragen van de Islam. Het is bevreemdend dat u niet wees op hun nationalistische ideeën, temeer daar dit al uit de partijnaam blijkt (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts wees u op de verwezenlijkingen van Z.R.. Volgens u zou hij allerlei goede dingen voor Bangladesh en het volk gedaan hebben. U gevraagd achter concrete voorbeelden van deze goede dingen, wees er op dat het CGVS dit maar moest opzoeken op het internet (gehoorverslag CGVS p. 6). Voorts verklaarde u een "assistent organisering secretary" te zijn. U gevraagd hoe en bij wat u assisteerde, bleef vaag. U verwees naar uw baas T. en dat u hem steunde, maar ook zijn verantwoordelijkheden kon u niet duiden (gehoorverslag CGVS p. 7). Hierop wees u er dan op dat u verantwoordelijk was in uw eigen regio. Hier zou u de drugshandel eigenhandig bestreden hebben. Uw verklaringen over deze strijd tegen drugs waren vaag. U verklaarde op de trein flessen hoestsiroop gebroken te hebben. U gevraagd hoe dit binnen uw functie als "assistent organisering secretary" viel, diende het antwoord schuldig te blijven. U gevraagd achter concrete voorbeelden van uw politieke activiteiten, haalde uiteindelijk aan dat u geen belangrijke rol had in de partij; u bracht enkel mensen mee naar meetings (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat u tijdens de laatste nationale verkiezingen actief was voor uw partij: u zou stemmen geronseld hebben en u zou de mensen uitleg over de "BNP" gegeven hebben (gehoorverslag CGVS p. 8). U was echter al niet in staat om de exacte datum van deze verkiezingen te geven (gehoorverslag CGVS p. 8). U gevraagd hoe u de mensen kon overtuigen om voor de "BNP" te stemmen gaf zeer algemene antwoorden (strijd tegen armoede, ontwikkeling van het land,...). U kon echter het partijprogramma voor die verkiezingen op geen enkele manier duiden, zelfs niet bij benadering. Het is dan ook onaannemelijk dat u enige betrekkingen had met de "BNP". Ten tweede kan er aangezien uw politiek profiel ongeloofwaardig is, ook geen geloof worden gehecht aan uw vrees voor vervolging die hier onlosmakelijk aan verbonden is. U verklaarde in twee verschillende zaken aangeklaagd te worden maar uw kennis hierover was dusdanig beperkt, dat uw vrees ongeloofwaardig is. Zo wist u van beide aanklachten niet te vertellen onder welke artikels u nu juist werd aangeklaagd, noch wist u wie de "magistrates" waren, of de "investigating officers" of de "officers in charge" (in de tweede zaak zou dit A. zijn), terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat het hier om gekende figuren in uw rechtszaak gaat (gehoorverslag CGVS p. 9-11). U had er geen idee van welke juridische documenten al in beide aanklachten werden uitgevaardigd. U wist niet welke rechters uw zaken behandelen. U verklaarde dat er arrestatiebevelen uitgevaardigd waren, maar van uw eerste aanklacht wist u niet wanneer dit arrestatiebevel uitgevaardigd werd. U wist niets van het verdere verloop van de procedure in beide zaken; u wist niet of de andere beklaagden al veroordeeld waren in uw eerste zaak (gehoorverslag CGVS p. 10). Volgens de door u voorgelegde brief van uw advocaat zou u tien jaren gevangenisstraf kunnen krijgen, maar u weet niet of dit voor één zaak of voor beide zaken samen of voor beiden zaken apart zou kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 11). U verklaarde dat uw zaken al sinds het begin worden opgevolgd door uw advocaat. In dit licht is het dan ook uiterst bevreemdend dat u niet meer zou weten van bovenstaande kwesties. U verklaarde dat het voornamelijk uw broer was die de contacten met uw advocaat onderhield, maar ook u had persoonlijke contacten (gehoorverslag CGVS p. 4). Ook is het bevreemdend dat u geen enkel document in verband met beide aanklachten wist voor te leggen. U vroeg om meer tijd om de nodige documenten te verkrijgen. U bent echter reeds een jaar in België en de eerste aanklacht tegen u werd bijna twee jaar geleden tegen u neergelegd. U heeft in die tijd steeds de mogelijkheden gehad om contact te houden met uw advocaat. Dat u nu nog steeds geen documenten kunt voorleggen wijst dan ook op een ernstig

gebrek aan interesse, wat uw ingeroepen vrees danig afbreekt. Uw vraag om meer tijd voor documenten was dan ook duidelijk niet meer dan een poging om de procedure te rekken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat het voorkomen van vervalste documenten in Bangladesh schering en inslag is.

Ten derde kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een tijd in de gevangenis te hebben gezeten. U legde immers tegenstrijdige verklaringen af over de duur en de plaats van uw detentie. Waar u op de vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) nog verklaarde bijna vier maanden op het politiebureau doorgebracht te hebben, verklaarde u voor het CGVS dat u vier en een halve maand doorbracht in de Bramanbaria Central Jail (vragenlijst DVZ punt 3.1, gehoorverslag CGVS p. 9). Na confrontatie weet u dit aan de tolk voor de DVZ. Uw verklaringen voor de DVZ zoals ze genoteerd werden in de vragenlijst werden u echter na uw gehoor voorgelezen zodat u de nodige wijzigingen had kunnen doorvoeren. Overigens bleek uiteindelijk dat u zelfs meer dan vijf maanden opgesloten zat: van 18 maart 2010 tot 25 augustus 2010. U gaf dus driemaal een andere verklaring i.v.m. de duur van uw detentie. Ook werd vastgesteld dat u voor de DVZ verklaarde dat uw tweede aanklacht ontstond ten gevolge een protest dat u op 27 augustus 2010, tien dagen na uw vrijlating, hield, terwijl u voor het CGVS verklaarde dat u op diezelfde datum nog maar twee dagen vrij was (vragenlijst DVZ punt 3.5, gehoorverslag CGVS p. 10). Deze laatste vaststellingen wijzen verder op de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vierde dient er op te worden gewezen dat uw beschreven vluchtroute stereotiep, vaag en ongelooftwaardig is. U beweerde per schip naar Europa gereisd te zijn, maar buiten de kleuren van de boorden van beide schepen kon u geen enkel ander detail zoals naam, vlag, vracht, bemanning, stopplaatsen, ...noemen (gehoorverslag CGVS p. 8). Het is dan duidelijk dat u uw ware reisroute achterwege probeert te houden. U heeft uw asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. Het door u voorgelegde document is niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zou doen ombuigen. Het gaat hier immers enkel om een kopie van een brief met een gesolliciteerde inhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als “*Enig middel*” de schending in van “*artikel 48/2-3 juncto 62, artikel 52 en artikel 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht*”.

2.3. Verweerder wijst er terecht op dat “*de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de*

vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.” De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De bepalingen vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er werd geïsoleerd omwille van zijn politieke activiteiten voor de “Jubo Dal”, hij was “assistent organisering secretary” in zijn regio, nam deel aan manifestaties en zette zich in voor de strijd tegen drugs. Hierdoor werd hij zelfs aangeklaagd wegens betrokkenheid bij een bomexplosie en illegaal wapenbezit, waardoor hij vluchtte naar Europa.

3.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden deze genoegzaam aan te tonen. Verzoeker legt echter geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Verzoekers verklaring dat hij in Bangladesh een identiteitskaart had, doch “*weet niet waar ik die gelaten heb*”, en dat hij meer tijd nodig heeft om deze te bemachtigen (gehoorverslag CGVS, p.5) is bezwaarlijk ernstig. Voor zover verzoeker in Bangladesh als zelfstandig handelaar samen met zijn broer een klerenwinkel uitbaatte, daarnaast ook “*deed aannemerswerk met vrienden*” en “*had ook een viszaak met een partner*” (gehoorverslag CGVS, p. 3), tevens politiek actief was als lid van de “Jubo Dal” en “assistent organisering secretary” was, en Bangladesh kon ontvluchten toen hij er onterecht werd beschuldigd van ernstige misdrijven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij minstens zijn identiteit aantoont, temeer nu verzoeker bevestigde dat hij in Bangladesh een identiteitskaart had, reeds sinds februari 2011 in België is en verklaarde nog contact te hebben met zijn familie in Bangladesh.

3.4. Verzoeker voert aan “*dat er geen enkele onjuistheden in zijn vluchtroute zijn gemeld*” en “*stelt zich bovendien vragen bij de redenering van verweerster wanneer zij stelt dat verzoeker ongeloofwaardig is,*

omdat hij wel de waarheid vertelt nopens wat hij weet, maar gewoon niet veel weet. Uit onwetendheid kan in casu niet automatisch tot ongeloofwaardigheid worden besloten. (...)”.

3.4.1. Dat verzoeker geen identiteitsdocumenten neerlegt, en hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven, klemt temeer nu zijn voorgehouden reisweg naar Europa evenmin kan overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij illegaal per schip naar Europa reisde doch geeft geen enkel nuttig gegeven aan dat zou kunnen aantonen dat hij per schip heeft gereisd. Hij is niet enkel onbekend met de naam en de vlag waaronder de schepen voeren maar kan evenmin de vracht en bemanning enigszins beschrijven noch de stopplaatsen noemen. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij meent dat de vaagheden en onwetendheden in zijn verklaringen de geloofwaardigheid ervan net zouden bevestigen. Wat verzoekers opmerkingen betreft dat *“de reizen met de schepen steeds 's nachts plaatsvonden”* (sic) en *“hij zich (net zoals vele andere passagiers schier per direct naar zijn kamertje begaf”* wenst de Raad te benadrukken niet in te zien dat verzoeker gedurende ongeveer een anderhalve maand lang clandestien met verschillende boten kon meereizen naar Europa en de controles kon omzeilen, doch deze reis niet in het minst kan toelichten, zelfs geheel onbekend is met de schepen waarmee hij meevoer. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering geen reisdocumenten te kunnen voorleggen. Voormelde vaststellingen houden een negatieve indicatie in wat het asielse relaas betreft.

3.5. De commissaris-generaal verwijt verzoeker dat zijn voorgehouden politieke profiel niet kan overtuigen, dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij in Bangladesh werd vervolgd door het gerecht wegens ernstige misdrijven, noch dat hij om die reden een tijd in de gevangenis doorbracht.

3.5.1. Verzoeker voert aan dat hij een *“zeer geringe functie”* en *“dus geen belangrijke rol binnen de partij”* had, en verwijt verweerder dat hij *“pretendeert alsdat verzoeker een welomschreven functie of takenpakket had binnen de partij. waaraan hij zich diende te houden.”* Verzoeker *“deed aan het zogenaamde “field work”, d.w.z. dat verzoeker niet echt werkzaam was binnen de interne organisatie van de Jubo Dal (laat staan van de BNP), maar zich diende te engageren om op straat mensen te ronselen, het soms fysiek op te nemen tegen rivaliserende groeperingen, e.d.m. Verzoeker heeft zich bovendien bij de Jubo Dal aangesloten zonder dat hij daadwerkelijk kennis had van de ideologie, partijpunten,...”*.

3.5.2. Het beperkte politiek profiel dat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt strookt niet met zijn verklaringen in dit verband op het CGVS. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij politiek actief was voor de BNP, meer bepaald de Jubo Dal, dat hij *“was lid en had positie in partij”*, dat zijn *“Hele familie steunt bnp en ik kende veel mensen van bnp en zij hebben me beïnvloed”*. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij *“had goede relatie met leiders”, “deed mee aan meeting en manifestaties”* en *“was populair, lag goed, jongeren vonden me goed”* en om die reden de functie van *“assistent organizing secretary”* toegewezen kreeg (gehoorverslag CGVS, p.6-7). Aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zijn politiek profiel kan aantonen aan de hand van documenten, minstens dat dit blijkt uit zijn verklaringen. Dit is echter niet het geval. Verzoeker legt immers geen enkel document neer waaruit zijn politiek engagement kan blijken en gevraagd naar de politieke standpunten van zijn partij, wees hij enkel op een verschillende visie inzake religie dan de Awami League, stelde dat *“Ziahuir rehman regelde democratie in Bangladesh en gaf pers vrijheid, en willen land te ontwikkelen, goede dingen voor mensen en voor Bangladesh”*, doch kwam niet verder dan deze algemeenheden en stelde *“Als u goede werk van bnp wil weten, kijk maar internet”* (gehoorverslag CGVS, p.6). Wat zijn beweerde focus op werkloosheidsbestrijding betreft waar verzoeker in het verzoekschrift op wijst, stelt de Raad vast dat deze evenmin strookt met zijn verklaringen op het CGVS nu blijkt uit het dossier dat verzoeker wat zijn eigen activiteiten betreft hoofdzakelijk wees op drugsbestrijding, zonder evenwel aan te tonen dat dergelijke activiteiten, met name *“Als ze op trein naar braman baria zaten dan nam ik alle flessen (soort hoestsiroop) en ik brak die, dus verloren ze veel geld en konden ze geen winst maken, waardoor handel minderde”* (gehoorverslag CGVS, p.7) kunnen gekaderd worden in een politiek engagement. Enkel toen hem gevraagd werd toe te lichten hoe hij campagne voerde verklaarde hij dat hij het partijprogramma niet kende en de mensen enkel trachtte te overtuigen door te zeggen *“Dat als bnp mach heeft, dan zullen ze land ontwikkelen en jobs geven, proberen doden van mensen te stoppen en andere illegale daden, ik beloofde ook dat ze arme mensen zullen helpen”* (gehoorverslag CGVS, p.8). Hoe dan ook, voor zover verzoeker opgroeide in een familie die de BNP aanhangt en van kindsaf via familieleden en kennissen geconfronteerd wordt met de partij en haar politiek, lid was van de Jubo

Dal, deelnam aan manifestaties en kiescampagnes en zelfs een officiële functie, met name van “*assistant organizing secretary*”, en taken, zoals meewerken aan de bestrijding van de drugshandel, toegewezen kreeg, kan verwacht worden dat hij een zeer ruime en gedetailleerde kennis heeft van de partij waarvoor hij zich engageerde. Zelfs indien verzoeker zich concentreerde op bepaalde thema's zoals werkloosheid, dan nog kan dit zijn onbekendheid met zowel de algemene visie als de concrete standpunten van de BNP, het nationalistische ideeëngoed en het partijprogramma in het kader van verkiezingen waarvoor hij zelf mee campagne voerde, bezwaarlijk vergoelijken.

3.6. Aangezien verzoekers politieke kennis onbestaand is toont hij evenmin een politieke interesse aan laat staan een partijpolitieke binding. De problemen die daaruit zouden zijn afgeleid en aanleiding gaven tot zijn vlucht kunnen dan ook niet overtuigen. Wat zijn vervolgingen door het gerecht betreft dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker ook op dit punt net als inzake zijn politieke activiteiten, in gebreke blijft om ter adstructie nuttige documenten neer te leggen en zijn verklaringen dienaangaande evenmin overtuigen. Verzoeker legt immers enkel een kopie neer van een brief van zijn advocaat. Verzoeker legt echter geen origineel document neer maar enkel een kopie van deze brief, waaraan de Raad principieel geen geloof hecht aangezien fotokopieën gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), en legt evenmin een eensluidend verklaarde vertaling neer van dit document, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Hoe dan ook kan dergelijke brief niet volstaan om het asielrelaas te staven aangezien het geenszins een officieel, objectief stuk betreft en klaarblijkelijk voorkomt als een complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige procedure. Indien er tegen verzoeker twee rechtszaken werden aangespannen, en in één ervan “*De juridische procedure is bijna gedaan*” (gehoorverslag CGVS, p.11), en verzoeker bovendien lange tijd werd opgesloten en vrijkwam op borg, dient verzoeker officiële, gerechtelijke documenten neer te leggen waaruit dit kan blijken. Waar verzoeker erop wijst dat “*opdat verzoeker bepaalde documenten zou kunnen gezien hebben, zoals bijvoorbeeld de dagvaarding, diende hij zich naar het politiebureau te begeven. Hetgeen hij uiteraard niet durfde uit vrees voor zijn vervolging*”, gaat hij eraan voorbij dat hij anderzijds verklaarde een advocaat te hebben in Bangladesh die zijn belangen behartigde en zelf ter adstructie hiervan een brief van deze advocaat neerlegde. Waar hij stelt dat “*Vooreerst is het de broer van verzoeker geweest die naar een advocaat is gestapt voor de problematiek van zijn broer (verzoeker)*” en “*Het is ook steeds de broer geweest die bijna elk verder contact met de advocaat in Bangladesh onderhield*” blijkt uit het administratief dossier dat de hiaten in zijn verklaringen voornamelijk feiten betreffen die voorafgingen aan zijn vlucht en verzoeker bovendien op het CGVS verklaarde ook van in België nog contact te hebben met zijn broer. Van een asielzoeker die een dermate vrees voor vervolging ervaart dat hij hierdoor zijn familie moet achterlaten en beslist om naar Europa te vluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een dergelijke beslissing nam na overleg en beraad wat een minimum aan kennis en minstens interesse veronderstelt in de rechtszaak die aan de basis lag van zijn vlucht naar Europa. Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker niet verder komt dan blote beweringen, die bovendien wat de gerechtelijke vervolgingen betreft bijzonder vaag voorkomen, nu verzoeker onwetend was inzake elementaire gegevens als de ambtenaren en magistraten die tussenkwamen in zijn zaak terwijl blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het dossier dat een verdachte doorgaans bekend moet zijn met de namen van deze personen, en zelfs niet wist welke juridische documenten er werden uitgevaardigd. Bovendien komen verzoekers verklaringen inzake zijn detenties flagrant tegenstrijdig voor.

3.7. Verzoeker meent dat zijn verklaringen “*nopens de duurtijd van zijn detentie slechts minimaal afwijken*” en meent dat “*deze minimale inconsistenties voor relativering vatbaar zijn, minstens dat ze een weigeringsbeslissing niet kunnen schragen. Er kan namelijk bezwaarlijk gesteld worden dat dergelijke vergissingen automatisch impliceren dat verzoeker intentioneel een “ongeloofwaardig” asielrelaas zou ontvouwen. Met een dergelijke verregaande beslissing, mn, de weigeringsbeslissing door verweerster, verzoeker sanctioneren omwille van de inconsistente nuancerings, zou geheel buitenproportioneel voorkomen.*”

3.7.1. Aldus blijkt dat verzoeker het bestaan van deze incoherenties niet betwist, doch niet kan worden bijgetreden waar hij meent dat deze “slechts minimaal afwijken” en eraan voorbijgaat dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.8. Verzoeker gaat eveneens uit van een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing waar hij stelt dat *“Verweerster poneert nl. zelf al dat er wel degelijk een rechtszaak tegen verzoeker liep”* en dat *“verweerster in haar betoog niet betwist dat verzoeker wel degelijk van zijn vrijheid beroofd werd”* nu uit de bestreden beslissing net duidelijk blijkt dat deze elementen door de commissaris-generaal ongeloofwaardig bevonden werden. De door de commissaris-generaal weergegeven motieven vinden grondslag in het dossier en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen aannemelijke verklaring gegeven. De Raad stelt dan ook vast, na een grondig heronderzoek van het administratief dossier, dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas besloten heeft. Verzoeker kan dan ook evenmin worden bijgetreden waar hij artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet, waarin voorwaarden worden weergegeven op grond waarvan de commissaris-generaal een asielaanvraag als geloofwaardig kan beoordelen, geschonden acht.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept de *“Schending van artikel 48/4 juncto 62 van de Vreemdelingenwet. minstens een schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel”* in.

4.2. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en hij meent bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade te lopen omwille van zijn pogingen om illegale praktijken van de overheid aan te klagen en omwille van zijn politieke activiteiten als lid van een oppositiepartij.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

4.4. Waar verzoeker argumenteert dat hij nooit werd ondervraagd over het al dan niet voorhanden zijn van een gewapend conflict in zijn land van herkomst, wijst de Raad verzoeker erop dat van een kandidaat vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. Zelfs indien er geen specifieke vragen werden gesteld inzake het bestaan van een gewapend conflict in zijn regio van herkomst, kon verzoeker ten allen tijde alle nuttige inlichtingen overmaken aan de asielinstanties opdat deze in staat zouden zijn om zijn asielaanvraag te beoordelen. Noch op DVZ noch op het CGVS maakt verzoeker echter enigszins gewag van een gewapend conflict in Bangladesh en ook in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het louter aanklagen in dit verband niet ondervraagd te zijn geweest doch toont niet in het minst aan dat er in zijn land van herkomst een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet, aan de gang is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.5. Verzoeker beroept zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.6. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK